

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Léhmann György ügyvéd által képviselt I. rendű, II. rendű felpereseknek a alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. október 15. napján kelt 4.G.41.177/2013/13. számú ítélete ellen a felperesek által 14. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla a felek között 2006. november 27. napján megkötött kölcsönszerződés részét képező KÁSZF V.5. pontja érvénytelenségének megállapítására irányuló kereset tárgyában a pert megszünteti és az elsőfokú ítélet erre vonatkozó rendelkezését hatályon kívül helyezi. Ezt meghaladó részében az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek az alperesnek 15.000 (tizenötezer) Ft + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú eljárási költséget.

A le nem rótt 48.000 (negyvennyolcezer) Ft fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Felperesek az alperessel szemben előterjesztett keresetükben a 2006. november 27-én kelt deviza alapú kölcsönszerződés részét képező „Gépjárművásárlási Célú Kölcsönszerződés És Opciók Szerződés Általános Szerződési Feltételei" (a továbbiakban: KÁSZF) V.5. pontjának a kölcsönszerződés egyoldalú módosítását lehetővé tevő kikötései érvénytelenségének megállapítását kérték az 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 209. §-ra, 209/A. §-ára és a 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet 2. § d) pontjára hivatkozással. Kérték annak megállapítását is, hogy a 2012. június hó 12. napján kelt alperesi felmondás érvénytelen. Állították, hogy a semmis, az egyoldalú szerződésmódosítást lehetővé tevő és keresettel támadott kikötések figyelmen kívül hagyásával a felmondás időpontjában túlfizetésben voltak. Állították azt is, hogy a KÁSZF nem vált a szerződés részévé, mivel azt nem írták alá.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Vitatta a keresettel támadott kikötés tisztességtelenségét és hivatkozott arra, hogy a perbeli kölcsönszerződés rendelkezései világosan és érthetően kerültek megfogalmazásra, azok minden lényeges és a felpereseket terhelő fizetési kötelezettség körében tájékoztatást adtak, továbbá a szerződés biztosítja a felperesek részére az egyoldalú felmondási jogot is. Hivatkozott arra is, hogy a rég. Ptk. 209. § (5) bekezdése alapján a főszoolgáltatást megállapító, illetőleg főszoolgáltatás és mellékszolgáltatás arányát meghatározó szerződéses rendelkezés tisztességtelensége nem vizsgálható. A felmondás érvénytelenségének megállapítására irányuló kereseti kérelem körében arra hivatkozott, hogy a felperesek nem

munkálták ki számszakilag azt, hogy az egyoldalú szerződésmódosítást lehetővé tevő keresettel támadott szerződéses kikötések semmissége esetén a felmondás időpontjában valóban túlfizetésben voltak.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte az I. és II. rendű felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 15 napon belül 38.100 forint perköltséget, továbbá rendelkezett arról is, hogy a felperesek személyes költségmentessége folytán feljegyzett illeték az állam terhén marad. Az elsőfokú ítélet indokolásában tényként állapította meg, hogy az I. rendű felperes mint adós, a II. rendű felperes mint készfizető kezes és az alperes mint hitelező 2006. november 27-én gépjárművásárlási célú devizaalapú kölcsönszerződést kötöttek. A kölcsönszerződésben rögzítették, hogy a gépjármű bruttó vételára 4.500.000 forint, melyből saját részként 450.000 forintot fizetett meg az I. rendű felperes, míg az ezt meghaladó összegre kötöttek CHF devizanemű, változó kamatozású, 72 hónap futamidejű kölcsönszerződést a felek, melyben a THM mértékét 7,68%-ban, a kamat mértékét 7,42%-ban, míg a normál összegű törlesztőrészeket összegét 69.865 forintban határozták meg. Az alperes a kölcsönszerződést a 2012. június 12. napján kelt levelével a KÁSZF IX.4. pontja alapján azonnali hatállyal felmondta, egyben értesítette az I. rendű felperest arról, hogy a fennálló teljes tartozása 1.038.003,59 forint. A felperesek részére a kölcsönszerződés megkötésekor a KÁSZF átadásra került és annak minden oldalát aláírták.

Az ítélet jogi indokolásában rögzítette, hogy a felek között a régi Ptk. 523. § (1) bekezdésében szabályozott bankkölcsön szerződés jött létre, ami a régi Ptk. 685. § d) és e) pontjai alapján fogyasztói, míg a régi Hpt. 2. számú mellékletében foglalt értelmező rendelkezés alapján fogyasztási kölcsönnek minősül. Kifejtette, hogy az I. rendű felperes a kölcsönszerződésben részes félként a régi Ptk. 239/A. §-a alapján jogosult megállapítási kereset előterjesztésére, míg a II. rendű felperes kezesként a kölcsönszerződésnek nem, kizárólag az azzal egy okiratba foglalt biztosítéki szerződésnek - kezesi szerződés - volt alanya, így a régi Ptk. 239/A. § (1) bekezdése alapján keresetindítási joga a kölcsönszerződés vonatkozásában nem volt. A Pp. 123. §-ában foglalt feltételek azonban fennállnak a vonatkozásában tekintettel arra, hogy készfizető kezesként az I. rendű felperes fizetési kötelezettségének mértékét érintő szerződéses kikötések érvénytelenségének megállapítása iránti kereseti kérelem előterjesztéséhez jogi érdeke fűződik, az a jogainak az alperessel szemben való megóvása végett szükséges és kezesként teljesítést nem követelhet. Az I. rendű felperes fizetési kötelezettsége mértékének az adós hátrányára történő változtatását lehetővé tevő feltételek semmisségének a megállapítása az I. rendű felperes érdekében áll, azt maga az I. rendű felperes is kéri, így a régi Ptk. 209/A. § (2) bekezdésében rögzített relatív megállapítási kereset előterjesztésének feltételei is fennállnak. Hivatalból vizsgálta az elsőfokú bíróság a 11. sorszámú végzéssel elutasított felperesi keresetváltoztatásban előadott, a régi Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontjára alapított érvénytelenségi hivatkozást és megállapította, hogy az árfolyamrés a Kúria Gfv.VII.30.078/2013/14. számú közbenső ítéletében kifejtettek ellenére sem tekinthető költségnek, így feltüntetésének hiánya nem vezet a teljes szerződés semmisségére. A KÁSZF vonatkozásában a régi Ptk. 205/B. § (1) bekezdésének felhívásával kifejtette, hogy a felperesek azt hivatkozásukkal ellentétben aláírták, így annak tartalmát megismerték, ezért az a szerződés részévé vált. A perbeli kölcsönszerződés az egyoldalú szerződésmódosítás eredményeképpen bekövetkező törlesztőrészlet mértékének változása esetében nem biztosít felmondási jogot az I. rendű felperes részére, azonban az alperes a 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet 2. § d) pontjában felállított tisztességtelenség vélelmét megdöntötte, e körben osztotta az alperes álláspontját. A felmondás érvénytelenségének megállapítása iránti kereseti kérelem kapcsán kifejtette, hogy a felperesek az őket terhelő tényelőadási és bizonyítási kötelezettségüknek bírói felhívás ellenére nem tettek eleget, valamint az egyoldalú szerződésmódosítást lehetővé tevő szerződéses kikötések érvénytelenségének megállapítása irányú kereset sem alapos, ezért a felmondás sem jogellenes.

Az ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatásával kérték a kereset teljesítését. Kifejtették, hogy az elsőfokú bíróság a keresetváltoztatását jogszabálysértő módon utasította el tekintettel arra, hogy álláspontjuk szerint egy más felek között egyedi ügyben született bírósági határozat alapot ad a keresetváltoztatás jogszabályi határidőn túli előterjesztésére, azaz a Pp. 146/A. § (4) bekezdésének alkalmazására. Hivatkoztak az Európai Bíróság C-472/10. számú és C-427/11. számú ügyében született döntésekre és arra, hogy a keresettel támadott szerződéses kikötés a 2/2012. (XII.10.) PK véleményben megfogalmazott elveknek nem felel meg.

A Fővárosi Ítéltábla a 2014. augusztus 1-jén meghozott 14.Gf.40.032/2014/3. számú végzésével a peres eljárást hivatalból felfüggesztette a 2014. évi XXXVIII. törvény (DH 1 törvény) 16. §-ában említett külön törvényben meghatározott intézkedésig, legkésőbb 2014. december 31. napjáig.

Az alperes 2015. december 21-én a 2014. évi XL. törvény (DH 2 törvény) 38. § (1) bekezdés b) pontja alapján bejelentette, hogy a (6) bekezdés szerinti elszámolás a felek között megtörtént és kérte a felfüggesztett eljárás folytatását, míg a felperesek a 2016. január 28-án érkezett beadványukban bejelentették, hogy az elszámolással kapcsolatban nem kezdeményezték a Pénzügyi Békéltető Testület eljárást.

A felperesek a marasztalási típusú kereseti kérelem előterjesztésére történt felhívásra előadták, hogy kéri figyelmen kívül hagyni a DH 1 törvény 16. §-ának, a DH 2 törvény 37. § (1) bekezdésének, 39. §-ának, valamint a 2014. évi LXXVII. törvény (DH 3 törvény) 3. §-ának, 21. §-ának rendelkezéseit, mivel azok a fogyasztók igazságszolgáltatáshoz való hozzáférését korlátozzák, ezáltal ellentétesek az uniós irányelvekkel és az Európai Unió alapjogi kartájának 47. cikkével. A Pp. 155/A §-ában foglaltakra hivatkozással indítványozták, hogy ennek kapcsán az általuk megfogalmazott kérdések megválaszolása végett az ítéltábla kezdeményezze az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárását.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását annak helyes indokai alapján. Kérte továbbá az előzetes döntéshozatali eljárás iránti kérelem elutasítását is annak megalapozatlansága okán.

Az ítéltábla itt rögzíti, hogy a DH 1 törvény 16. §-a alapján felfüggesztett eljárásban a felfüggesztés időtartama alatt benyújtott felperesi keresetpontosítás a DH 2 törvény 16. § (1) bekezdése értelmében alkalmazandó Pp. 155. § (2) bekezdése alapján nem vehető figyelembe, így a 2014. október 29-én benyújtott keresetpontosítás hatálytalan. A másodfokú bíróság ezért a felperesek eredeti kereseti kérelmét vette figyelembe és az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben bírálta felül, mivel annak fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt (Pp. 228. §. (4) bekezdés).

A felperesek előzetes döntéshozatal kezdeményezésére irányuló kérelme nem volt megalapozott, ezért azt az ítéltábla elutasította a következő indokok alapján. Az Európai Unióról és az Európai Unió működéséről szóló szerződés 267. cikke szerint csak a per érdemi elbírálása szempontjából jelentős kérdésekben kezdeményezhető az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárása, amennyiben a szerződések értelmezése, vagy az uniós intézmények, szervek, hivatalok jogi aktusainak érvényessége és/vagy értelmezése szükséges. Erre az adott ügyben sem szükség, sem lehetőség nem volt. A DH 1, DH 2 és a DH 3 törvény felperesek által felhívott rendelkezéseinek [a DH 1 törvény 16. § (2) bekezdése, DH 2 törvény 37. §-a, DH 3 törvény 3. § (1) bekezdése, és 21. §-

a] az ügy eldöntése szempontjából nem volt jelentőségük, az adott ügyben nem kerültek alkalmazásra. A perbeli esetben felperesek elsősorban a magyar jog, a DH törvények idézett rendelkezései uniós jogi követelményeknek való meg nem felelését állítják, indítványuk ennek megállapítását célozza. Nincs helye előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének, ha a fél nem a közösségi jog értelmezését, hanem annak megállapítását kéri, hogy az irányadó magyar jog nem felel meg a közösségi jog által védett alapelveknek (EBH2005. 1320.). Mindezek alapján a megjelölt körben előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének nincs helye.

A felperesek fellebbezése annyiban részben alapos, hogy az elsőfokú bíróság ítélete - a KÁSZF V.5. pontja érvénytelenségének megállapítására irányuló kereset körében - érdemben nem bírálható felül, mivel a Pp. 251. § (1) bekezdése alkalmazásának, a per részbeni megszüntetésének és az ítélet e körben történő hatályon kívül helyezésének van helye.

Az elsőfokú ítélet meghozatalát követően, 2014. július 19. napján hatályba lépett a Kúria 2/2014. számú PJE határozatával kapcsolatos, a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. (DH 1), majd az elszámolás szabályait meghatározó és egyes egyéb rendelkezésekre vonatkozó 2014. évi XL. (DH 2) törvény. Mindkét törvény hatálya a 2004. május 1. napja után létrejött fogyasztói kölcsönszerződésekre terjed ki, melyek alkalmazásában fogyasztói szerződésnek minősül - egyebek mellett - a pénzügyi intézmény és a fogyasztó közötti deviza alapú (devizában nyilvántartott vagy devizában nyújtott és forintban törlesztet) hitel- vagy kölcsönszerződés, ha annak részévé vált az árfolyamrés alkalmazását, illetve az egyoldalú kamat-, költség- és díjemelést lehetővé tevő kikötés. A per tárgyát képező kölcsönszerződés 2006. november 27. napján jött létre, azt az I. rendű felperes mint fogyasztó kötötte az alperessel. A szerződés egyedi részéből egyértelműen megállapítható, hogy deviza alapú, továbbá olyan szerződési feltételeket tartalmaz, amelyek az árfolyamrésnek felelnek meg, valamint az egyoldalú kamat- és költségemelést teszik lehetővé (KÁSZF V.4., V.5. pontok).

A DH 1 törvény indokolása szerint a törvény célja olyan eljárási rend kiépítése volt, amely lehetővé teszi az adósok számára a velük kötött szerződésekben alkalmazott kikötések tisztességtelenségének megállapítását és az ezen alapuló elszámolások minél gyorsabb lebonyolítását. A másodfokú eljárásban a DH 1 törvény 16. §-a alapján erre figyelemmel került sor az eljárás felfüggesztésére, amely a DH 2 törvény 38. § (6) bekezdése szerinti felülvizsgált elszámolás befejezését követően volt folytatható. A felek közötti elszámolás az alperes bejelentése szerint megtörtént, ami ugyancsak igazolja a perbeli szerződések DH törvények hatálya alá tartozását. A jelen eljárásban így a DH törvények rendelkezései nem hagyhatók figyelmen kívül.

A DH 1 törvény 4. § (1) bekezdése - a törvény hatálya alá tartozó szerződéseket illetően - vélelmezte az egyoldalú szerződésmódosítás jogát szabályozó szerződéses kikötés tisztességtelenségét. A vélelem megdöntésére a pénzügyi intézménynek csak a 6. § (1) bekezdésében meghatározott perben volt lehetősége, ha ilyen pert a 8. § (1) bekezdésében meghatározott határidőn belül nem indított, vagy a keresetét a bíróság jogerősen elutasította, a vélelem megdönthetetlenné vált a DH 1 törvény 4. § (2) bekezdése értelmében. A DH 1 törvény 4. § (1) bekezdése alapján az egyoldalú szerződésmódosítási jog szabályozásának tartalmi fogyatékosága - hasonlóan az árfolyamréshez - az egész szerződés érvénytelenségét nem eredményezi. A tisztességtelen szerződési feltételek jogkövetkezményének levonására ebben az esetben is a DH 2 törvény rendelkezései szerint lefolytatott elszámolás keretében kerülhetett sor.

A Fővárosi Ítéltábla a 17.Pf.21.369/2014/7. számú ítéletével a jelen per alperesének a Magyar Állammal szemben a törvényi vélelem megdöntése iránt indított perében a keresetet jogerősen

elutasította. A Kúria a Gfv.VI.30.380/2014/5. számú határozatával a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. A perben hozott jogerős ítéletet az Alkotmánybíróság 34/2014. (XI.14.) AB határozatában (128. pont), illetve a 2/2015. (II.02.) AB határozatban (43-52. pont) speciális közérdekű pernek minősítette, melynek következtében az ilyen perben hozott ítélettel elbírált szerződési feltétel érvénytelenségének megítélése erga omnes jellegű. Amennyiben a törvényi vélelem megdöntése iránti, speciális közérdekű perben a bíróság a keresetet jogerősen elutasította, ugyanezen szerződéses kikötés érvénytelensége tárgyában - az ítélt ügyre tekintettel - újabb bírói döntés nem hozható. Mindebből következően a DH törvényekkel és az az alapján indult jogerős ítélettel végérvényesen eldőlt, hogy az egyoldalú szerződésmódosítási jogot szabályozó szerződéses kikötések tisztességtelensége okán a keresetben megjelölt szerződési feltételek semmisék, ebből az okból azonban az egész szerződés nem dől meg, az nem érvénytelen. Ezzel megegyező álláspontot foglalt el a Fővárosi Ítéltábla a BDT2016. 3452. számon közzétett eseti döntésének II. pontjában a hiteldíj egyoldalú módosítását lehetővé tevő szerződési feltételek, és a BDT2016. 3540. számú döntésének I. pontjában az árfolyamrés vonatkozásában. Hasonlóképpen foglalt állást a Kúria a Gfv.VII.30.112/2015/5. szám alatti ítéletében a speciális közérdekű per erga omnes jellege tekintetében. Az érvénytelenség oka és terjedelme, valamint a felek közötti elszámolás a továbbiakban nem tehető vitássá, mivel a DH 2 törvény meghatározta az elszámolás vitatása esetén követendő eljárást is a 18-29. §-iban. A perbeli kölcsönszerződés tekintetében a kereset tárgyát az egyoldalú szerződésmódosítás jogát szabályozó szerződéses kikötések képezik, amely - a kifejtettek értelmében - az egyoldalú szerződésmódosításra vonatkozó feltételek esetén ítélt dolognak minősül.

Az eljárási szabályoknak megfelelően, helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a felperesek 2013. július 31-én előterjesztett keresetmódosítása elkésett, figyelemmel arra, hogy a Pp. 146/A. § (1) bekezdése alapján a felperes a keresetét az alperes érdemi ellenkérelmének előadását követő 30 napon belül változtathatja meg. Az alperes a 2013. május 14-én tartott tárgyaláson adta elő az érdemi ellenkérelmét, ezért a felperesek csak 2013. június 13-ig változtathatták volna meg a keresetet, így a 2013. június 31-én előterjesztett keresetmódosítás elkésett. Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy a más ügyben hozott ítéletek nem minősülnek olyan új tényeknek vagy bizonyítékoknak, amelyek a Pp. 146/A. § (4) bekezdése alapján alapot adnának a keresetnek az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztéséig történő megváltoztatására. Megjegyzi e körben azt is az ítéltábla, hogy a DH 1 törvény 3. § (1) bekezdése a hatálya alá tartozó szerződésekben semmisnek minősítette azt a kikötést, amely szerint a pénzügyi intézmény a kölcsön, illetve a lízingtárgy megvásárlásához nyújtott finanszírozási összeg folyósítására a vételi, a tartozás törlesztésére pedig az eladási vagy egyébként a folyósításkor meghatározott árfolyamtól eltérő típusú árfolyam alkalmazását rendeli (árfolyamrés). A semmis kikötés helyébe a (2) bekezdés értelmében mind a folyósítás, mind a törlesztés tekintetében a Magyar Nemzeti Bank hivatalos devizaárfolyamának alkalmazására irányuló rendelkezés lép. A jogalkotó az árfolyamrésre vonatkozó szerződéses kikötés semmisségének kimondása mellett a 3. § (5) bekezdés alapján a DH 2 törvény 3. §-ának (1) bekezdésében rendelkezett a semmis kikötés alapján teljesített fizetések elszámolásáról is. A DH 1 törvény 3. § (1) bekezdése szerint az árfolyamrésre vonatkozó szerződési feltétel semmissége az egész szerződés érvénytelenségét nem eredményezi, a részleges érvénytelenségből eredő elszámolást pedig a DH 2 törvény rendezte, melynek megfelelő elszámolás megtörtént a felek között. A perbeli kölcsönszerződés tekintetében a felperesek megváltoztatott keresetének tárgya az árfolyamrés szabályozó szerződéses kikötés képezi, amely tekintetében a jogalkotó - a kifejtettek értelmében - rendezte a semmisség és annak jogkövetkezményének kérdését, így ennek tárgyában bírói döntés már egyébként sem lenne nem hozható.

A felperes a Hpt. 213. § (1) bekezdésének c) pontjára alapított keresetváltoztatása tekintetében ennek azért van jelentősége, mert az árfolyamrésre vonatkozó tisztességtelen és ezáltal semmis

szerződési feltételek feltüntetésének hiánya nyilvánvalóan nem eredményezheti a fogyasztási kölcsönszerződés teljes érvénytelenségét sem.

Az alperesi felmondás érvénytelenségének megállapítására irányuló kereseti kérelem körében az ítélet tábla a tényállást annyiban egészíti ki, hogy a 2015. február 1-jei fordulónappal készített és felülvizsgált alperesi elszámolás adatai szerint az I. rendű felperes perbeli kölcsönszerződésből eredő tartozása a tisztességtelenül felszámított 642.154 forint összeg figyelembevételével 337.736 forint.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság alperesi felmondás érvénytelenségének megállapítására irányuló keresetet elutasító döntésével és annak jogi indokaival is egyetért annyiban, hogy a felperesek a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglaltak és a 4. sorszámú végzésében foglalt bírói felhívás ellenére az őket terhelő tényelőadási és bizonyítási kötelezettségüknek nem tettek eleget, így alaptalanul állították azt, hogy az alperesi felmondás időpontjában túlfizetésben voltak.

Az elsőfokú ítélet meghozatalát követően hatályba lépett, azonban jelen eljárásra alkalmazandó DH 2 törvény 45. § (2) bekezdése szerint a fogyasztói kölcsönszerződést a fogyasztót terhelő fizetési kötelezettség nem teljesítése miatt a pénzügyi intézmény az e törvény szerinti elszámolás fogyasztó részére való megküldését követő hatállyal mondhatja fel, illetve a fogyasztóval szembeni hátralékos követelése ilyen hatállyal válhat egy összegben esedékessé. A (3) bekezdés szerint a (2) bekezdés szerinti felmondás az elszámolás megküldését követő napon, de legkésőbb 2016. december 31. napján és abban az esetben válik hatályossá, ha a fogyasztóval szemben az elszámolás eredményeként is fennállnak a felmondás, illetve a részletekben történő teljesítés jogának elvesztése alapjául szolgáló törvényes, illetve szerződéses feltételek.

Az elszámolás fenti - I. rendű felperes által nem vitatott - adataiból aggálymentesen megállapítható, hogy az I. rendű felperesnek a tisztességtelenül felszámított 642.154 forint összeg figyelembevételével is tartozása áll fenn az alperes felé, így a felmondás az I. rendű felperessel szemben a 2014. évi XL. törvény 45. § (2)-(3) bekezdései értelmében is hatályosult, a felperesek valótlanul állították a túlfizetés tényét.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítélet tábla a pert - a KÁSZF V.5. pontja érvénytelenségének megállapítására irányuló kereset tárgyában - a Pp. 251. § (1) bekezdése alapján, utalva a Pp. 157. § a) pontjára, valamint a 130. § (1) bekezdés d) pontjára részben megszüntette, és az elsőfokú bíróság ítéletének erre vonatkozó rendelkezését hatályon kívül helyezte, egyebekben elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelesek az alperes ügyvédi képvisellel felmerült másodfokú perköltségének megfizetésére, melynek összegét az ítélet tábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3), (5) bekezdése és a 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg. A felperesek személyes költségmentessége folytán le nem rótt 48.000 Ft fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2016. október hó 27. napján

dr. Sándor Ottó s.k.
a tanács elnöke

dr. Balsai Csaba Zoltán s.k.
előadó bíró

dr. Ócsai Beatrix s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő